

[Simonsen.]

ninger. Det er jo et princip, som vi altid kan være enige i. Det har jeg taget til mig, og det skal vi huske — også i forbindelse med senere diskussioner, vi får her i tinget omkring andre spørgsmål som f. eks. økonomisk demokrati osv., men lad det nu ligge.

Det, der sådan set er interessant, når budgetministeren kommer op og svarer igen, er, at han ligesom søger at give udtryk for, at det skal nok komme til at gå alt sammen, og der er jo ingen tvivl om, at regeringen er meget positiv over for dette forslag. Ja men det var regeringen også den 14. januar, for 9 måneder siden, og vi må konstatere i dag, at der er jo ikke sket så farlig meget. Jeg kan faktisk ikke se, at der er sket noget på disse 9 måneder. Derfor synes jeg nok, der er grund til for folketinget at lægge dette pres på regeringen, og jeg går da ud fra, at regeringen vil handle hurtigt, i det øjeblik et folketingsflertal går ind derfor; det kan regeringen simpelt hen ikke undgå.

En enkelt bemærkning om selve tidsforløbet i det hele taget: det er da givet, at der skal være forhandlinger med de kommunale organisationer, og det er da også givet, at der skal være forhandlinger med personaleorganisationerne. Det kan der ikke være nogen som helst uenighed om. Jeg mener sådan set, der har været ganske god tid til det. Jeg gentager: der stod i den redegørelse, der kom fra finansministeriet den 31. august 1971, at på disse to områder, som vi har rejst her, kunne man meget hurtigt finde en løsning. Nu er der altså gået 15 måneder, og løsningen er ikke kommet endnu. Det er derfor, vi er ikke så lidt utålmodige.

Vi er stadig væk enige i, at dette er kun en gren af hele det problemkompleks, som ligger i standarder og normer, og vi er selvfølgelig nøjagtig lige så interesseret i, at det bliver løst på alle de andre områder. Vi føler bare, der kan tages fat her. Det var det, vi fik bevist og fik forelagt i den rapport, som kom den 31. august 1971. Derfor er vi startet her, men det udelukker selvfølgelig ikke, at det interesserer os nøjagtig lige så meget på alle de andre områder. Jeg synes også, regeringens behandling af denne sag understreger, at vi er nødsaget til simpelt hen at tage det skridt for skridt for overhovedet at komme nogen vegne.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg ved ikke, hvor meget hr. Simonsen lyttede til det, jeg sagde i mit første indlæg. Jeg gav udtryk for på tre ministeriers område ganske konkrete forslag, som man i det regeringsudvalg, der har drøftet spørgsmålene, var nået frem til. Det er et resultat af et arbejde, og det er et resultat af interne drøftelser i ministerierne og imellem ministerierne. Det forelå ikke på det tidspunkt, da den nuværende regering trådte til. Det forelå heller ikke, dengang vi havde drøftelsen i januar måned, men det foreligger altså nu. Det synes jeg dog — uden at jeg forlanger, hr. Simonsen skal udstøde de helt store jubelskrig — han i hvert fald skulle anerkende er sket. Dermed er grundlaget kommet for, at vi kan gå til de konkrete drøftelser med kommunerne. Vi har i løbet af foråret og sommeren været igennem en lang række drøftelser med kommunerne, som har understreget nødvendigheden af også set fra deres side, at vi får denne side af problematikken om forholdet mellem stat, amt og kommuner belyst, men jeg vil gerne sige, at man skal ikke gå rundt og tro, at det er sådan noget, der klares fra den ene dag til den anden.

Hr. Gunner Baunsgaard var inde på forholdet mellem amter, amtskommuner og primærkommuner, og i det materiale, vi nu har udarbejdet, og som bliver lagt frem for kommunerne, vil der givetvis komme til at være en række spørgsmål, hvor det kan blive vanskeligt at finde frem til den konkrete administrative løsning, fordi det bliver vanskeligt at forene amtskommunernes og kommunernes syn på, hvordan opgavefordelingen skal være. Men det er altså en proces, vi skal igennem, før den endelige vedtagelse kan ske, og det kræver i hvert fald nogle forhandlinger med de to kommunale organisationer.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Simonsen): Jeg erkender klart, at forslaget til, hvordan dette skulle løses, lå ikke fuldstændig færdige den 31. august 1971, men det, som jeg påpegede i min første svartale, var, at der i rapporten — og det vil budgetministeren kunne se — står anført: der er udvalgsarbejde i gang med henblik på at finde den mest praktiske løsning